

Arrest

nr. 177 662 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 7 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 juli 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart op 8 februari 2011 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 9 februari 2011 een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag wordt definitief afgesloten met arrest nr. 94 841 van 10 januari 2013 waarbij verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 17 januari 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Bij schrijven gedateerd op 26 augustus 2013 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze verblijfsaanvraag wordt op 17 november 2014 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging onontvankelijk verklaard.

1.4. Eveneens op 17 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar.

1.5. Verzoekster dient bij faxberichten van 18 december 2014 en 12 januari 2015, in functie van haar nicht met de Franse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Op 26 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing dat het inreisverbod waarvan verzoekster het voorwerp uitmaakt verhindert dat de door haar ingediende aanvraag in aanmerking wordt genomen.

1.6. Bij arrest nr. 138 225 van 10 februari 2015 beveelt de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 26 januari 2015 en wordt verweerder bevolen om niet over te gaan tot de gedwongen verwijdering van verzoekster tot wanneer over het beroep tot nietigverklaring uitspraak is gedaan.

1.7. Bij arrest nr. 157 098 van 26 november 2015 vernietigt de Raad de beslissing van 26 januari 2015.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 26 april 2016, inzake de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 8 juni 2016 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.12.2014 en 12.01.2015 werd ingediend door:

Naam: [K.]

Voorna(a)m(en): [K. H.]

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 15.12.2014 en op 12.01.2015 gezinshereniging aan in functie van mevr. [M. K.] geboren op [...], van Franse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Wat betreft de aanvraag van 15.12.2014 werd reeds op 26.01.2015 een beslissing genomen. Deze werd echter vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26.11.2015, vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;'. Dit blijkt uit het schrijven d.d. 03.03.2016 van advocate M. Van den Broeck naar Gezinshereniging.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Kopieën van de identiteitskaarten van de vermeende oom van betrokkene zijnde dhr. [K. F. F. P.] [RR ...], de vermeende tante van betrokkene zijnde mevr. [N. D. K.] [RR ...] en de vermeende nicht van betrokkene (ook referentiepersoon in deze aanvraag) zijnde mevr. [K. M.] [RR ...].

- Enkele ongedateerde foto's.
- Attesten van erkenning van handicap van [K. M.] d.d. 26.03.2013.
- Een brief van de FOD Sociale Zekerheid (ongedateerd) waarin een derde (de heer [M. J.- D.]) een inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming werd toegekend. Een bewijs van storting van 1406,66 euro op de rekening van een derde (de heer [M. J.-D.]) door FOD Sociale zekerheid, d.d. 16.12.2014.
- Attest op vraag van patiënt [K. H. K.] (betrokkene) waarin de huisarts (dr. [D. V.]) verklaart dat momenteel de aanwezigheid van betrokkene noodzakelijk is voor de medische zorgen van mijnheer [K. F. P.] (derde), mevrouw [N. D. K. J.] (derde), mevrouw [K. M.] (referentiepersoon) en [M. J.-D.] (derde).
- Enkele documenten m.b.t. een verklaring over de gezinssamenstelling van een derde, waarin o.a. mevr. [N. D. K.] staat vermeld. Dit zou betrekking hebben op een procedure via het CGVS. De documenten zijn niet volledig.
- Uittreksel uit de bevolkings- en vreemdelingenregisters van het gezin [K. F. F.], waarvan de referentiepersoon (mevr. [K. M.]) deel uitmaakt. Toestand op 30.07.2014.
- Kopieën van de paspoorten van dhr. [K. F. F. P.] en mevr. [N. D. K.]. Uittreksel uit huwelijksakte van [K. F.] en [N. D. K.].
- Attest van geboorte van [N. D. K.] (vermeende tante van betrokkene), uitgegeven door de ambassade van de Democratische Republiek Congo op 14.04.2009. Aanvullend hierbij een document dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking van mening is dat dit attest geen akte van de burgerlijke stand betreft en een eensluidend afschrift of een uittreksel van de originele akte niet op geldige wijze kan vervangen (d.d. 20.05.2009). Bijkomend legt betrokkene een attest van onmogelijkheid voor waarin de ambassade van de Democratische Republiek Congo verklaart dat mevrouw [N. D. K.] in de onmogelijkheid verkeert haar geboorteakte te verkrijgen ten gevolge van de vernieling van de archieven en de registers van burgerlijke stand tijdens de plunderingen waarvan het land het slachtoffer was (d.d. 14.04.2009).

Zoals eerder vermeld stelt artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 'Als familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: (...) de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Op basis van de voorgelegde documenten wordt de verwantschap tussen betrokkene en haar vermeende nicht, mevr. [K. M.], onvoldoende aangetoond. Er werden documenten voorgelegd m.b.t. de familiebanden tussen de referentiepersoon en haar ouders, maar uit de aangereikte documenten blijkt niet dat er een band bestaat tussen deze en betrokkene zelf.

Het enige attest van geboorte dat werd voorgelegd is een vervangend attest van geboorte van de vermeende tante mevr. [N. D. K.]. Verder ook een uittreksel uit de bevolkings- en vreemdelingenregisters, waaruit blijkt dat mevrouw [K. M.] (de referentiepersoon) de dochter is van de heer [K. F. F. P.]. Deze laatst genoemde is de echtgenoot van mevrouw [N. D. K.] (de vermeende tante). Betreffende de geboorteakte van betrokkene zelf, blijkt niets in het dossier te steken, evenmin als die van haar vader of moeder. Derhalve kan de verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon niet worden vastgesteld.

Voor zover in dit kader de verklaarde gezinssamenstelling, die werd doorgegeven door betrokkene bij de toelichting van haar asielrelaas op het CGVS, daar enig soelaas zou moeten brengen, kan deze niet worden aanvaard. Het betreft hier immers slechts een verklaring op eer, die zonder vergezeld te zijn van de nodige aktes niet op zijn waarachtigheid kan getoetst worden.

Eventueel kan een DNA-test dienen als alternatief om de (ontbrekende) verwantschap aan te tonen. Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Artikel 47/2 Vr. W. bepaalt:

[...]

Verzoekster woonde bij haar zus en diens dochter in Aalst.

De dochter van haar zus heeft de Franse nationaliteit.

Verzoekster legde de stavingsstukken neer waaruit blijkt dat zij familieleden zijn.

Zij legt bovendien bewijzen neer van de hechte gezinsband.

Verzoekster komt in aanmerking voor gezinshereniging op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Zij dient dus een verblijfskaart te krijgen.

De weigeringsbeslissing stelt echter dat op basis van de voorgelegde documenten de verwantschap tussen betrokkene en haar ‘vermeende’ nicht, mevr. [K. M.], onvoldoende werden aangetoond.

De beslissing stelt: [...]

Verzoekster voegde echter het attest gezinssamenstelling toe uit haar asiëldossier. Toen verklaarde zij op eer, en in tempore non suspecto, dat zij de zus is van [J. N. D.].

Uit haar huwelijksakte blijkt dat [M. K.] de dochter is van [F. N. K.] en [N. D. J.].

Er werden verschillende familiefoto's gevoegd, waaruit blijkt dat er een hecht familieleven is.

Er kan niet serieus getwijfeld worden aan de bestaande familieband tussen partijen.

Verzoekster heeft de Congolese nationaliteit en kan geen geboorteakte voorleggen. Zij kan zulk een document in Congo niet bekomen.

De familiebanden blijken ook uit het uittreksel uit het bevolkingsregister dat werd gevoegd.

Verzoekster heeft afdoende aangetoond dat zij de tante is van [M. K.].

De bestreden beslissing is dan ook onjuist, minstens niet afdoende.

Met betrekking tot het gezins- en familieleven

Verzoeksters ganse familie woont in België.

Zij woont in bij haar nicht [M.] (dochter van haar zus), die de Franse nationaliteit heeft.

In hetzelfde gezin wonen ook haar neef [J. D.], de zoon van [M. K.] en diens ouders.

Zij voegde aan het verzoek gezinshereniging de bewijzen toe van de gezinsband.

Zij verwijst naar de stukken in bijlage, die aantonen dat verzoekster weldegelijk deel uitmaakt van het gezin.

Verzoekster is de steun en toeverlaat van haar nicht en haar neefje, die beide gehandicapt en hulpbehoevend zijn en van haar oom en tante die ook beide ziek en hulpbehoevend zijn.

Verzoekster zorgt voor haar gezinsleden en wenst dit te blijven doen. Zij wil haar zieke en hulpbehoevende gezinsleden niet achterlaten.

[M. K.], de nicht van verzoekster, met wie zij de gezinshereniging heeft aangevraagd, zit in een rolstoel.

Haar zoon [J.-D. M.], heeft een ernstige graad van autisme en mentale retardatie.

De oom en tante van verzoekster zijn oud en ziek en kunnen de zorg voor [M.] en [J.-D.] niet langer opnemen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

[...]

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoekster heeft zich op de bescherming vervat in artikel 8 EVRM beroepen en heeft een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet gedaan.

Uit het dossier blijkt dat verzoekster een hecht gezinsleven heeft in België.

Een terugkeer naar Congo dient geen legitiem doel, dat in een democratische samenleving noodzakelijk is, laat staan dat de schending van het recht op haar privé- en gezinsleven proportioneel zou zijn aan dit doel.

De bestreden beslissing is onredelijk en maakt een schending uit van artikel 8 EVRM.

Uit de rechtsleer blijkt ook duidelijk dat artikel 8 EVRM het privé-leven beschermt en dit begrip wordt als volgt gedefinieerd door de Raad van Europa in haar rapport Le droit au respect de la Vie Privée et familiale [Ursula Kilelly, Le droit au respect de la Vie Privée et familiale. Un guide sur la mise en oeuvre de l'article 8 de la Convention européenne des Droits de l'Homme, p. 10]:

« Pour les Juges de Strasbourg, la vie privée est un concept étendu qui ne se prête pas à une définition exhaustive. Ce concept est notamment plus large que celui de droit à l'intimité [privacy] et concerne une sphère au sein de laquelle toute personne peut librement s'efforcer de développer sa personnalité et de s'épanouir. En 1992, la Cour a ainsi déclaré :

Il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables.

De sorte que la vie privée inclut nécessairement le droit de développer des relations avec d'autres personnes et avec le monde extérieur. »

Vrije vertaling :

"Voor de rechters van Straatsburg, is het begrip privé-leven een breed begrip dat zich niet leent aan een beperkende omschrijving. Dit bijzonder concept is breder dan het recht op privacy en betreft een gebied waarbinnen een persoon vrij zijn persoonlijkheid kan ontwikkelen en laten bloeien. In 1992 verklaarde het Hof:

Het zou te beperkend zijn, het begrip te beperken tot een "intieme kring" waarbinnen dewelke iedereen zijn leven kan leiden zoals hij kiest en de buitenwereld hiervan volledig uit te sluiten. Respect voor het privé-leven dient tot op zekere hoogte, ook het recht te omvatten voor een individu om relaties te ontwikkelen.¹⁰ Het privé-leven omvat bijgevolg noodzakelijkerwijs het recht om relaties met anderen en met de buitenwereld te ontwikkelen."

Hetzelfde rapport gaat voort :

« Pour savoir si une décision de déportation d'une personne d'un Etat contractant est compatible avec le respect de sa vie privée et familiale, la Cour évalue l'étendue des liens entre l'individu concerné et les pays hôte et de destination (le pays d'origine). Pour ce faire, elle prend notamment en considération :

- la durée du séjour et la connaissance de la langue et de la culture de l'un ou l'autre Etat ;
- l'existence de liens familiaux et d'un cercle social dans l'un ou l'autre Etat ;
- l'incidence de la déportation sur leurs relations avec les membres de la famille restés sur place ;
- toute autre considération personnelle, telle que l'état de santé ou des facteurs psychologiques, de nature à rendre la déportation particulièrement pénible pour l'individu concerné.

Ces facteurs sont ensuite mis en balance avec les raisons invoquées à l'appui de la déportation – prévention de la criminalité et des désordres en cas d'infraction pénale ou bien-être économique du pays lorsque celui-ci dispose d'une politique stricte d'immigration – pour déterminer si l'ingérence dans la vie familiale est proportionnée au besoin. »

Vrije vertaling :

"Om te kunnen nagaan of een beslissing tot verwijdering van een persoon van een Verdragsluitende Staat in overeenstemming is met zijn privé-en gezinsleven, beoordeelt het Hof de omvang van de relatie tussen het individu en het gastland van bestemming (het land van herkomst). Om dit te doen, houdt het Hof onder meer rekening met:

- de duur van het verblijf en de kennis van de taal en cultuur van elke Staat;
- het bestaan van familiebanden en een sociale kring in elke Staat;
- de invloed van de verwijdering op de relaties de achtergebleven familieleden;
- ieder andere persoonlijke overweging, zoals de gezondheid of psychologische factoren, die van aard zijn om de verwijdering bijzonder moeilijk te maken voor het betrokken individu.

Deze factoren worden vervolgens afgewogen tegenover de redenen die ter ondersteuning van de verwijdering worden aangevoerd - de voorkoming van criminaliteit en wanorde in het geval van een strafrechtelijk misdrijf of het economisch welzijn van het land als deze een strikt beleid voert inzake immigratie - om vast te stellen of de inmenging in het gezinsleven in verhouding staat tot het doel."

Verzoekster woont al zes jaar in het gezin van haar nicht, tante en oom. Zij is nooit in aanraking gekomen met het gerecht.

Er is geen gegronde reden om het gezinsleven van verzoekster te beëindigen door haar gezinshereniging te weigeren zodat zij dient terug te keren naar Congo.

Indien verzoekster zou moeten terugkeren zou zij gedwongen worden haar kerngezin te verlaten.

Verzoekster is bovendien totaal geïntegreerd in de Belgische samenleving.

In deze situatie is het dan ook niet redelijk te stellen dat er geen sprake zou zijn van een inmenging met het privé – en gezinsleven beschermd door artikel 8 EVRM.

Verwerende partij had, overeenkomstig paragraaf 2 van artikel 8 EVRM, een afweging moeten maken tussen het privé- en familie-leven van verzoekster en het noodzakelijk belang om verzoeksters gezinsherenigingsdossier te weigeren.

Door het gezinsleven van verzoekster zelfs niet te onderzoeken, schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM, de motiveringplicht evenals het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2.1. Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

In casu oordeelde verweerder in zijn beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat verzoekster zich niet kan beroepen op een verblijfsrecht op basis van de artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet, nu de verwantschapsband tussen haar en haar vermeende nicht met de Franse nationaliteit niet of niet voldoende is aangetoond. Hij stelde in dit verband vast dat documenten werden voorgelegd met betrekking tot de familiebanden tussen de referentiepersoon en haar ouders, maar uit de voorgelegde documenten niet blijkt dat er een band bestaat tussen de ouders van de referentiepersoon en verzoekster. Hij motiveerde dat een vervangend geboortecertificaat van de vermeende zus van verzoekster werd voorgelegd, doch een geboortecertificaat van verzoekster zelf niet voorhanden is in het administratief dossier, evenmin als die van haar vader of moeder. Inzake de voorgelegde “*verklaarde gezinssamenstelling*” zoals verzoekster deze doorgaf tijdens haar asielaanvraag op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, oordeelde verweerder dat dit slechts een verklaring op e.e.a. betreft die zonder gepaard te gaan met de nodige aktes niet op haar waarachtigheid kan worden getoetst, en om deze reden niet kan volstaan als bewijs van de verwantschapsband. Verweerder wees er nog op dat een DNA-test eventueel als alternatief kan dienen om de (ontbrekende) verwantschap aan te tonen.

Verzoekster geeft op zich niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of ten onrechte welbepaalde stukken niet in rekening heeft gebracht. Zij geeft wel aan niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling dat middels de voorgelegde stukken de verwantschap niet afdoende is aangetoond. Zij benadrukt dat de door haar afgelegde verklaringen tijdens haar asielaanvraag inzake de samenstelling van haar familie in tempore non suspecto zijn afgelegd. Hiermee toont zij evenwel nog niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te oordelen dat het niet kan volstaan dat de verwantschapsband wordt bewezen met loutere verklaringen en in dit verband officiële bewijzen dienen voor te liggen of indien dit niet mogelijk is een DNA-test. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar in casu wordt geoordeeld dat enkel zo een voldoende zekerheid bestaat omtrent de verwantschapsband derwijze dat men op deze basis verblijfsrechtelijke aanspraken kan laten gelden, en dit des te meer nu verzoekster niet overtuigt dat zij in de onmogelijkheid is om officiële stukken voor te leggen. Verzoekster betoogt thans weliswaar dat zij geen geboortecertificaat kan voorleggen, nu zij een dergelijk document in Congo niet kan verkrijgen, doch er blijkt niet dat zij zulks heeft aangebracht in het kader van haar aanvraag. Zij beperkt zich op dit punt bovendien tot een algemene bewering. Er blijkt geenszins dat verzoekster, zoals haar vermeende zus, zelfs geen vervangend geboortecertificaat van de Congolese ambassade zou kunnen voorleggen. In dit verband gaf verweerder ook aan dat verzoekster bij gebreke van officiële stukken ook steeds het bewijs van de verwantschap kan leveren door middel van een DNA-test. Verzoekster wijst verder nog op de door haar voorgelegde foto's, doch – nu foto's op zich niets zeggen over het al dan niet bestaan van een verwantschapsband tussen de erop afgebeelde personen – maakt zij aldus enige kennelijk onredelijkheid evenmin aannemelijk. Verzoekster wijst ten slotte op het uittreksel uit het bevolkingsregister dat werd bijgevoegd en waaruit volgens haar de familiebanden blijken. Er dient te worden aangenomen dat verzoekster aldus verwijst naar het uittreksel uit de bevolkings- en vreemdelingenregisters van 30 juli 2014. Verzoekster staat evenwel niet vermeld op dit uittreksel, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze dit stuk als bewijs van de verwantschap zou kunnen dienen.

Nu verzoekster de vaststelling in de bestreden weigeringsbeslissing niet weerlegt dat een afdoende bewijs van verwantschap met een burger van de Unie niet voorligt, blijkt niet dat zij zich dienstig kan steunen op een miskenning van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster specifiek artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet geschonden acht, kan daarenboven ook in geen geval worden ingezien op welke wijze deze wetsbepaling zou zijn miskend. Deze bepaling heeft zo betrekking op de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet wordt bedoeld in artikel 40bis, § 2, 2° van deze wet. In casu

houdt verzoekster evenwel voor een verblijfsaanvraag in te dienen in functie van haar nicht met de Franse nationaliteit, en niet in functie van een duurzame partnerrelatie. Zelfs voor zover verzoekster zou doelen op artikel 47/1, 2° of 3° van de Vreemdelingenwet blijkt in geen geval dat, naast hetgeen reeds werd vastgesteld, zij dienstig naar deze bepalingen kan verwijzen, nu hiertoe is vereist ofwel dat verzoekster in het land van herkomst ten laste is van of deel uitmaakt van het gezin van een burger van de Unie ofwel verzoekster wegens ernstige gezondheidsproblemen een persoonlijke verzorging behoeft door de burger van de Unie. In casu legde verzoekster geen enkel stuk in dit verband voor.

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.

Dit privé- en/of familie- of gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- of gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- of gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een gezins- of familieleden te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende “*hecht*” is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653). De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Het EHRM benadrukt verder dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Zoals reeds werd vastgesteld, weerlegt verzoekster de vaststelling niet dat zij heeft nagelaten een voldoende bewijs van verwantschap met haar voorgehouden familieleden in België voor te leggen. Er blijkt niet dat een band tussen meerderjarige personen die strikt genomen geen kerngezin vormen en waarvan niet vaststaat dat er sprake is van een bloed- of aanverwantschapsband kan worden beschouwd als een gezins- of familieband die onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Dit geldt des te meer nu in casu verzoekster weliswaar een medisch attest van 4 januari 2016 voorlegde dat haar vermeende familieleden haar aanwezigheid noodzakelijk, doch zonder dat gelet op de gegevens die voorliggen blijkt dat de medische zorgen die de vermeende familieleden in België behoeven enkel door verzoekster kunnen worden verzekerd. Er blijkt niet dat de vermeende familieleden in België geen beroep kunnen doen op bijvoorbeeld de bestaande mogelijkheden op het vlak van huishulp of thuiszorg, zodat niet vaststaat dat zij daadwerkelijk op verzoekster zijn aangewezen. Het voorgelegde attest van een huisarts duidt ook niet welke concrete medische zorgen de vermeende familieleden in België behoeven, welke taken verzoekster in dit verband op zich neemt en betreft verder slechts een momentopname (“*momenteel*”). Enige duurzame afhankelijkheidsband wordt hiermee nog niet aange-

toond. In dit verband merkt de Raad ook nog op dat het door verzoekster gestelde dat zij inwoont bij haar vermeende zus en niet en hun gezinsleden in België, en dit reeds gedurende zes jaar, in wezen beperkt blijft tot een bewering, zonder dat hiervan een duidelijk bewijs voorligt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster sinds 16 maart 2011 is gedomicilieerd op een ander adres en het ook op dit adres is dat zij eind 2014 werd opgepakt met het oog op een gedwongen verwijdering van het grondgebied. Hierbij verklaarde zij – blijkens een administratief verslag vreemdelingencontrole dat zich in het administratief dossier bevindt – ook dat een zekere mevrouw K. N. F., die samen met haar gezinsleden op hetzelfde adres als verzoekster staat gedomicilieerd, haar dochter zou zijn. Duidelijke bewijzen hiervan liggen andermaal niet voor en zulks komt ook niet geloofwaardig voor in het licht van volgend feitenrelaas zoals verzoekster dit uiteenzette in een bij de Raad ingesteld beroep tegen de beslissingen van 17 november 2014: *“Aujourd’hui, elle vit chez sa sœur et sa nièce à l’adresse indiquée supra. Cette dernière est la fille de sa grande sœur gravement malade. C’est le sens à donner à l’attestation établie par le Dr [B. K.] [...] qui certifie que Mme [J. N. d. K.], la sœur de la requérante est gravement malade et que la présence d’une personne à ses côtés est vivement recommandée. Sa nièce répondant au nom de [K. N. F. R.] est de nationalité belge et est infirmière de son état vivant à Aalst. [...]”* Hieruit lijkt te moeten worden afgeleid dat mevrouw K. N. F. in wezen ook een dochter is van de vermeende zus van verzoekster. Mevrouw K. N. F. is blijkens de voorliggende stukken bovendien verpleegster, waardoor kan worden aangenomen dat zij mede kan instaan voor de medische zorg voor haar familieleden. In dit verband stelde de Raad in arresten met nrs. 147 460 en 147 461 van 9 juni 2015 ook reeds vast dat een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen verzoekster en haar vermeende familieleden in België niet blijkt. De thans voorliggende elementen zijn onvoldoende opdat thans wel een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden aanvaard.

Zelfs in zoverre de thans voorliggende zaak wordt bekeken vanuit het oogpunt van het recht op eerbiediging van het privéleven, wijst de Raad op het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk van het EHRM van 8 april 2008. Het betrof een vreemdeling die bij aankomst in de Verdragsluitende Staat een asielaanvraag indiende die evenwel negatief werd afgesloten en die vervolgens opteerde voor een verder illegaal verblijf. Het EHRM oordeelde dat het niet nodig was om te onderzoeken of de genoemde elementen een privéleven uitmaakten in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Zelfs indien zou worden aangenomen dat dit wel het geval was, zo vervolgde het EHRM, kon enkel worden vastgesteld dat de terugkeer naar het herkomstland in overeenstemming was met de wet, beantwoordde aan een legitiem doel en noodzakelijk was in een democratische samenleving. Wat dit laatste betreft stelde het EHRM dat eender welk privéleven dat de betrokkene had opgebouwd tijdens het verblijf in het Verenigd Koninkrijk, wanneer afgewogen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de terugkeer een disproportionele inmenging in het privéleven uitmaakte. Het EHRM besloot hiertoe na te hebben vastgesteld dat de betrokkene geen gevestigde vreemdeling was, zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken Verdragsluitende Staat te verblijven en het verblijf tijdens de behandeling van de asielaanvraag steeds precair was. Gelet op deze rechtspraak dient te worden aangenomen dat slechts in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden een vreemdeling een privéleven opgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf op succesvolle wijze kan inroepen in het licht van artikel 8 van het EVRM. Noch verzoekster noch de overige betrokken personen konden er onwetend van zijn dat de illegale verblijfssituatie van verzoekster verhinderde dat zij verder in België vermocht te verblijven. De Raad herhaalt verder dat geen dermate bijzondere band van afhankelijkheid blijkt, derwijze dat de medische of andere zorgen die de vermeende familieleden in België behoeven enkel door verzoekster kunnen worden verzekerd. Er blijkt niet dat de vermeende familieleden in België geen beroep kunnen doen op bijvoorbeeld de bestaande mogelijkheden op het vlak van huishulp of thuiszorg. Er dient te worden aangenomen dat de vermeende familieleden ook voor de komst van verzoekster naar België reeds gezondheidsproblemen kenden en er blijkt niet dat zij niet net als vroeger deze noden kunnen opvangen. In deze omstandigheden blijkt in geen geval enige kennelijk onredelijkheid in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster wijst verder nog op haar *“totale integratie”* in België. Enige nadere duiding of stukken worden in dit verband niet aangebracht. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster haar integratie reeds inriep in het kader van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doch er werd geoordeeld dat deze elementen haar niet verhinderen terug te keren naar haar herkomstland en bijgevolg het grondgebied te verlaten. Verzoekster heeft op dit punt haar beroepsmogelijkheden ook reeds uitgeput, waarbij de Raad in zijn arrest nr. 147 461 van 9 juni 2015 geen miskennis van artikel 8 van het EVRM weerhield. Verzoekster brengt in dit verband geen nieuwe elementen aan die een herbeoordeling noodzaakten of noodzaken.

Verzoekster maakt met haar uiteenzetting een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Verzoekster geeft verder nog aan dat verweerder bij de weigering van haar aanvraag tot gezinshereniging een afweging diende te maken tussen haar privé- en familielevens en het algemene belang. Er blijkt evenwel niet dat verweerder op basis van de artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht kan toekennen aan een derdelander van wie hij vaststelt dat geen voldoende bewijs voorligt van een familieband met een burger van de Unie, vaststelling die verzoekster niet weerlegt. De noodzaak om bij het nemen van een beslissing gegrond op deze vaststelling nog een verdere belangenafweging door te voeren wordt niet aannemelijk gemaakt. Het is verzoekster zelf die de keuze heeft gemaakt om een verblijfsaanvraag op grond van voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet in te dienen, en niet een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zich beroepende op artikel 8 van het EVRM en gesteund op eventuele nieuwe elementen in dit verband. Ten overvloede kan ook worden verwezen naar rechtspraak van de Raad van State dat uit de motieven van de bestreden beslissing op zich niet dient te blijken dat de bevoegde overheid een evenredigheids- of belangenafweging heeft gemaakt (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Nu verder verzoekster ook niet overtuigt dat er sprake is van een gezins- of familielevens dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en, in het licht van hetgeen voorafgaat, niet blijkt dat verweerder in dit verband enig concreet gegeven ten onrechte niet verder in rekening heeft gebracht of kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft gehandeld, kan een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 8 van het EVRM evenmin worden vastgesteld.

2.2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS